

Så dette instrument må ikke blive en sovepude for dem, der beskæftiger sig med unge, og dem, der rekrutterer mennesker, der arbejder med unge, sådan at de ikke er agtpågivende over for den adfærd, der er mellem voksne og unge, i alt dette arbejde.

Lad og håbe, at dette vil begrænse mulighederne for kommende forbrydelser, og lad os fortsat være opmærksom på, at den agtpågivenhed og opmærksomhed over for, hvordan samspillet udvikler sig mellem unge og de voksne, der har med dem at gøre, er så nødvendigt som nogen sinde før.

Søren Søndergaard (EL):

Der er en række konkrete ting i det her forslag, som vi synes er problematiske.

Vi er imod, at man kan udlevere straffeattester eller indhold fra straffeattester uden personens godkendelse.

Vi synes, det er problematisk med det bureaukrati, som der helt klart lægges op til skal opbygges også i idrætsorganisationerne, med godkendelsesprocedurer i forhold til, hvem der kan få lov at modtage sådan nogle straffeattester osv.

For det tredje synes vi, det er underligt, at man, når man endelig tager fat på den her diskussion, alene tager fat på den diskussion, som omhandler seksuelt misbrug af børn. Der findes altså også folk, som begår vold, hvor det kan være relevant at stille spørgsmålet, om de er egnede til at have med børn at gøre.

Men da det vel i høj grad nok bliver ministerens bekendtgørelse, der bliver grundlag for diskussionen fremover, tror jeg, at det konkrete i det her forslag måske ikke lige præcis er det mest afgørende lige nu.

Mere generelt vil jeg sige, at jeg synes, at man har et dobbeltforhold til den her type af forslag, for på den ene side er det oplagt, at det er en opgave med den lovgivning, som står til rådighed, og som man kan skabe, at beskytte børn. Det er oplagt. Men på den anden side har vi altså også som Folketing en forpligtelse til at undgå at puste til et hysteri, som gør enhver pædagogisk ansat eller frivillig leder til potentiel pædofil. For det sidste har altså også nogle konsekvenser.

Det har nogle konsekvenser, hvis folk ikke føler, at de er velkomne til at gøre et stykke frivilligt eller for den sags skyld lønnet pædagogisk arbejde i forhold til børn og unge, at de bliver sat under mistanke.

Der er det selvfølgelig meget vigtigt, at det, vi så rent faktisk gør, hjælper. Og der kan man stille spørgsmålet: Hjælper det her forslag?

Jamen altså, hvad er virkeligheden ude i f.eks. en idrætsklub? Det er jo ikke sådan, at man ansætter de ledere, der har med børn og unge at gøre. Selvfølgelig ansætter man nogle ledere, eller man har en aftale med nogle ledere, men der er jo en masse frivillige folk i hvert fald omkring en større idrætsklub, der bare kommer og gør et stykke arbejde: Forældre, der kører børnene til udekampe, og som overtager træningen, når træneren ikke kan være der osv. Der er masser af den type folk.

Så vil der ske en af to ting: Enten vil man så ikke spørge de folk efter en straffeattest, selv om de i mange situationer vil have mulighed for at være alene med børnene, eller også vil man til sådan en forælder, der er lidt aktiv i forhold til at køre drengeholdet eller pigeholdet ud til udekampe osv., og som måske oven i købet køber sodavand til dem bagefter, stille spørgsmålet: Sig mig, må vi lige se straffeattesten? Og så kan man næsten forestille sig, hvad reaktionen på det vil blive.

Så spørgsmålet er, hvor meget det her vil virke i det praktiske liv. Der er nogle bestemte grupper, som man vil fange, eller rettere sagt: Der er formentlig nogle bestemte grupper, som vil afstå fra at søge de pågældende stillinger. Men så vil problemet jo bare optræde et andet sted.

Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi holder fast i – som også andre ordførere har sagt det – at det er nogle andre ting, som vi må arbejde med. Det er nogle andre ting, som er det vigtigste i forhold til de her problemer. Det er bl.a. noget med at sige til de forældre, som tror, at løsningen på deres pasningsproblemer er at sende børnene ned i idrætsklubben og så i øvrigt aldrig nogen sinde tage et ansvar for dem, at der altså er et behov for, at der er mere end én forælder, der har ansvaret for børnene i en idrætsklub, at der altid er et par forældre med, når man er til udekamp, eller et par forældre med, når der er træning, eller et par forældre med, når man laver forskellige ting.

Den slags ting bliver vi nødt til at sige. Men det er klart, at det ikke er noget, man kan lovgive om. Derfor er det også meget sværere, ikke? Det er meget lettere at lave en lov, hvor vi siger: O.k., vi skal have straffeattester. Men i virkelighedens verden er jeg altså bange for, at det ikke virker så godt. Og det kan være med til at un-